

Sadece merak eden
ve mutlu çocuk
öğrenir

Diğer öğrenme biçimi
öğrenilmiş çaresizliktir.

0 durumdan kurtulmak
için öğrenilir.

Durum bitince
öğrenilenler unutulur
ve ya genellenemez.

Otizimli çocuklarda ise
bu durum daha fazla
öneme sahiptir.

KASTAMONU

REHBERLİK VE ARAŞTIRMA
MERKEZİ

ADRES: Aktekke Mahallesi
23 Ağustos Sokak No:1/B
KASTAMONU

Tel: 0 366 214 61 41

0 366 214 61 15

Faks: 0 366 214 61 41

E.Posta: 168207@meb.k12.tr

Arzu Koşar Sever, Facebook "otizmli babalara ve annelere dair her şey" sayfasından yararlanılmıştır.

ÖZEL EĞİTİM BÖLÜMÜ
ÖZEL EĞİTİM BÖLÜMÜ
VELİ
BİLGİLENDİRME
BROŞÜRÜ

OTİZM
VE
EĞİTİME DAİR...

Zor zamanlar geçirdiğimde

Kendi kendime şunu söylüyorum

Ben onun sesiyim, o benim kalbim

Otizm zor ama evladımı sevmek

KOLAY.....

* Eğiticiler yumuşak, sakin ses tonu kullanmalı ve bir şey söylerken emir kipiyle konuşmadan nazik bir dille o etkinliğe davet edilmelidir. Kaba kuvvet asla kullanılmamalıdır. Karşınızdaki bir çocuktan önce bir insandır. Kendinize karşı görmek istediğiniz her türlü tutumu o da aynen hak etmektedir. Bağırarak konuşmak çocuğu korkutur. Orda öğrenilmiş çaresizlik başlar. Emir kipiyle konuşma çocukta değersizlik oluşturur. Çok fazla hadi hadiler ise bıktırır.

* Özel eğitimde kartlarla nesnelere tanıtmaya çalışmak boşa bir çabadır. Otizmli çocukta bu ne ki, ben bunu neden öğreniyorum ki duygusu oluşturur çünkü yapaydır, işlevi yoktur. Çocuk küçüktür. Oradan çıkıp gidemiyordur ve ya bunlar beni ilgilendirmiyor ben gidiyorum diyemiyordur bu yüzden mecburen kartta ne olduğunu ezberler ama genellemez. Doğada gördüğünde dillendirmez. Doğada ve doğal ortamda oyun oynayarak, birlikte kahkaha atarak; birlikte olmaktan keyif alındığı hissettirilerek öğretilen nesnelere kalıcı olur. Bu tür etkinliklerde özellikle öğretmenin gerçekten eğlenmesi ve çocuğun bunu hissetmesi çok etkili olur. Örneğin "al ve ver" kavramını eğitici bir masada ve çocuğun asla ilgisini çekmeyen, onun günlük hayatta kullanmadığı nesnelere öğretmeye kalkarsa bu hiçbir işe yaramaz. Bunun yerine birlikte yemek yerken, ya çatalı verir misin ya da tuzu verir misin ? Olursa daha kolay öğrenir. Çünkü o an yaşananlar gerçektir ve bunun sonucunda çocuk bir şey alır ve bir şey verir. Ya da kuş kavramı, uçmak kavramı en güzel doğada öğrenilir. Birlikte kuşa simit atarak, o kırıntıları yemeğe çalışan kuşa yavaşça yaklaşmaya çalışarak ya da avuç içinde birşeyler vererek öğretilen kuş kavramını hangi çocuk unutabilir.

* Çocuklarda tüm takıntıların mutlaka onlar için geçerli ve çok haklı sebebi vardır. Yok etmeye çalışmak sadece ortalıktaki süpürdüğümüz tozları halı altına saklamaya benzer. Başka bir takıntı ile ortaya çıkar. Çocuk onu yapmak zorunda hissediyordur. Çocuk şımarık olduğu için değil , keyfi öyle istiyor diye değil, anneyi kızdırmak için değil öyle ihtiyaç duyduğu için öyle davranıyordu. Beyni o an onu emrediyordu. Alttaki yatan nedeni bulup o nedeni onarmak daha doğru olur.

* Çocuklarımızın yaptığı el hareketleri aslında içlerinden konuşmalarıdır, bu hareketlerin devamı konuşma olur. Bu hareketleri kısıtlamayın. Belki onun yerine ne konuşuyorsun, neler neler anlatıyorsun çok merak ediyorum. Bir gün bana da anlat tarzı şeyler söylenebilir.

* Çocuklarımıza yeni bir hareket öğretilene zaman önce gözlemesine izin verin. Birilerini ve ya sizi izlesin. Sonrasında onu davet edin. İstiyorsa hazırsa gelsin.

* Çocukların yapamadığı şeyleri yanında asla konuşmayın. Onlar zaten biliyor farkındalar. Hayatlarında bir sürü farklı durum var görüyorlar. Bir de yanında konuşup iyice ezmeyin.

* Bir şey öğretmeye çalışırken bunu neden öğrettiğinizi ve ne işe yaracağını anlatın. O anlıyordur merak etmeyin. Bu aynı zamanda sana saygı duyuyorum demenin bir başka yoludur.

* Çocuğun yapamadığı bir hareketi bir daha bir daha göstermek yerine bir başkasına gösterin. Yanlışını başkası yaparken görsün. O başkasına bu şekilde yap bu böyle olmalı deyin. Çocuğa değil.

* Basit ve yapabildiği hareketlerden başlayın. Yapabildiğini görsün. Bir şey yapamayınca yanlış oldu, yapamadın demeyin. Birde böyle dene. Bu nasıl olur tarzında konuşun. İsrarla üzerine gitmeyin. Biraz rahat bırakın. Siz yeni öğrendiğiniz bir şeyde karşınızdaki her yanlışınızı gözleyen ve söyleyen biri varsa bir daha bir daha denemek ister misiniz? Yapıp yapmaması önemli değil. Siz çabasını görün. Çabayı ödüllendirin.

* İsteddiğiniz bir şeyi yapmayan çocuğa çocuk gibi yaklaşın ve espirili bir şekilde çocuk gibi yeniden isteyin. Yapmazsa bekleyin gerekirse geçin o konuyu.

* Çocuk kısık sesle konuşuyorsa ona kısık sesle hitap edin. Ses hassasiyeti olan çocuklarda yüksek ses kafatasına çarpıp geri döndüğü için onu rahatsız eder o yüzden kısık sesle konuşuyordur.

* Empati. Kendinizi hep o çocuğun yerine koyun ve öyle düşünün.

Çocuğunuz dünyaya farklı bir beyin yapısıyla geliyor. Bu dünya bize göre yapılandırılmış. Bizim çocuklarımız azınlıktalar. Kendilerini anlatamıyorlar. Yapayalnızlar ve maalesef anlaşamıyorlar. Duyusal sorunlarını halletmeden dünyayı algılamalarını bekleme-yelim. Onları rahatsız eden bir sürü sıkıntı yaşarken hiçbir şey öğrenemezler. Onlara ulaşmanın tek yolu oyundur. Akademik bilgiyi duysal sıkıntılarını aşmadan öğretmek onlarda başarısızlık ve özgüven eksikliğine sebep olur. Bu da kendilerini iyice kapatmasına neden olur.